

Postfest – osamělý ostrůvek duchovní hudby

Rémy Martin [Rémy Martin](#)

my Share

[inShare](#)

Mluví-li zde o hudbě „duchovní“, nemám na mysli hudební produkci vázající se na církevní obřady. Dokonce ani takovou, která zpracovává religiozní témata. Lepším termínem by snad byla hudba „duševní“, ještě lépe hudba „duše“, zkrátka taková hudba, která je intimní, soustředěná, pramenící z autorova vnitřního přesvědčení a zejména umělecky upřímná.

Připadá vám to jako fata morgana v poušti dnešní doby? Takovýto ostrov, místo vzájemného setkávání a zároveň prostor pro výměnu estetických názorů existuje. Je jím každoroční kroměřížská skladatelská dílna Postfest, která zakončuje sérii koncertů mezinárodního festivalu s orientací na současné duchovní umění - Forfestu.

Kroměříž se zdá být ideálním místem pro snoubení spirituality a světských radovánek. Genius loci arcibiskupských vinných sklepů, zámecké galerie, která ukrývá Tizianova Apollona a Marsyase, nebo Květné zahrady, je prosycen čímsi, co přesahuje hmotu. Bez nadsázky by se dalo mluvit o „kolektivní duši“ obyvatel a krajiny, kterou spoluutvářeli dávní předci. Prostory, do kterých jsou situovány lekce pro mladé skladatele, se nachází v budově Sboru Jana Blahoslava na Riegrově náměstí, tedy v srdci města. Modlitebna náhle na několik dní slouží jako přednáškový a poslechový sál, přidělené zázemí pak jako ubytovací prostory pro lektory. Lekce jsou individuální, ale není výjimkou, že jsou zbývající posluchači přítomni na hodinách svých kolegů. Dochází pak ke zdvojenému účinku. Výměna názorů je spontánní a vždy přímá. „Málokdy se mi dostane pochvaly,“ stěžuje si mladá skladatelka a dodává: „Ale na druhou stranu vždy získám velice cenné podněty pro mou další tvorbu.“ Prý se účastníci kurzů se svými lektory dokonce i hádají a prosazují si tak své postoje a ideály. Vše ovšem probíhá v přátelské atmosféře, a tak jsou dojmy z každoroční hudební dílny vždy více než bohaté.

Jak takové učení kompozice probíhá? Dá se skladba vůbec vyučovat? Na tyto otázky není lehké odpovědět jednoznačně. Jistě se dá naučit hudební technika v podobě soustavného cvičení a vypracovávání specifických úkolů, jako u každého řemesla. To je většinou posláním konzervatoří a akademií, avšak jak posílit hudební cit a nalézt vlastní osobitou cestu? K tomu je potřeba zkušeného mistra, který dokáže oddělit „nánosy“ od skutečné originality a nasměrovat studenta tam, kde je nejsilnější. Je nesmírně zajímavé pozorovat rozdílné skladatelské typy, poslouchat jejich hudbu a konfrontovat ji s jejich osobnostmi. Je také nesmírně povzbuzující zjistit, že existují mladí lidé, kteří se chtějí nezištně věnovat umění, navzdory všem nevýhodám a nezájmu společnosti. Takového úsilí si dříve vážili osvícení mecenáši.

Celý festival je dítětem manželů Vaculovičových, kteří se každý rok na přelomu června a července starají o pestrý program s mezinárodním přesahem. To by se dalo říci i o kompozičních kurzech, kde mimo významných tuzemských skladatelů (Ondřej Štochl, Peter Graham, Pavel Zemek-Novák) nabízejí své postřehy i němečtí skladatelé Albert Breier a Jakob Ullmann. Stejně rozmanité je i osazenstvo posluchačů, které se každým rokem rozrůstá. Postfest má tu výhodu, že nedělá rozdíly mezi svými studenty a všem nabízí rovné podmínky (stejně přísné, chcete-li). V letošním roce se zde sešli pokročilí studenti akademií s úplnými začátečníky, instrumentalisté s hudebními vědci a dokonce i zrakově postižení posluchači z Deylovy konzervatoře v Praze.

Po náročném celodenním programu, plném vášnivých debat o umění, se konečně pokračuje do některého z kroměřížských hostinců a zanícené hovory pak dále znějí ještě dlouho do noci na

pokojích či v noční krajině. Je dosti možné, že nám zde v tichosti a skrytu vyrůstá nová kompoziční škola a že přinese čerstvé plody soudobé české hudby.